

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **V. M.**, bytem K. 1155/44, P. 3, v řízení zastoupeného Mgr. Zdeňkem Stránským, advokátem se sídlem Dvůr Králové nad Labem, nám. Václava Hanky 828 proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí, jímž rozhodne o stížnosti žalobce proti nečinnosti Krajského úřadu Kraje Vysočina v řízení o odstranění stavby ve vlastnictví J. B. a v řízeních s ním souvisejících. V žalobě uvedl, že poté co Městský úřad Pacov vydal dne 6.11.2008 rozhodnutí o nařízení o odstranění stavby, jímž nařídil stavebníkovi J. B. ve lhůtě do 12. 7. 2009 odstranit stavbu mj. z pozemku žalobce, nedošlo ze strany stavebníka k jejímu dobrovolnému odstranění, pročež žalobce očekával, že Městský úřad Pacov k odstranění stavby nařídí exekuci. Kvůli nečinnosti dvou pracovníků Městského úřadu Pacov pak žalobce podal stížnost adresovanou jednak Městskému úřadu Pacov, jednak Krajskému úřadu Kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“). Krajský úřad tuto stížnost usnesením ze dne 8. 9. 2009 postoupil Městskému úřadu Pacov.

Dne 1. 9. 2009 vydal Městský úřad Pacov rozhodnutí o zamítnutí námítky podjatosti podané mezitím žalobcem. Dne 13. 9. 2009 se žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolal, přičemž příslušné podání podal ke krajskému úřadu a dále Ministerstvu vnitra. Ministerstvo vnitra posléze postoupilo toto odvolání žalovanému. Dne 14. 10. 2009 krajský úřad stížnost žalobce vyřídil tak, že po zjištění nečinnosti tajemníka Městského úřadu Pacov (dále jen „městský úřad“) opatřením proti nečinnosti z téhož dne přikázal, aby městský úřad vydal rozhodnutí. Tajemník městského úřadu vyzval dne 26. 10. 2009 žalobce, aby sdělil důvody žalobcem současně namítané podjatosti zaměstnanců úřadu M. a S.. Ten je dne 2. 11. 2009 tajemníkovi sdělil.

Dne 19. 7. 2010 podal žalobce ústně do protokolu u krajského úřadu návrh na zahájení řízení o výkonu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a současně žádost, aby z rozhodování byl vyloučen městský úřad. Krajský úřad návrh posléze postoupil místně a věcně příslušnému městskému úřadu. Dne 24. 11. 2010 podal žalobce ke krajskému úřadu opět stížnost na nečinnost a průtahy městského úřadu a zároveň krajského úřadu, a to ve věci řízení o odstranění stavby J. B. V části, v níž brojí žalobce proti nečinnosti a průtahům ze strany krajského úřadu, byla věc postoupena věcně a místně příslušnému orgánu, tj. žalovanému. V této písemnosti je dle názoru žalobce zcela zřejmě uvedeno, že jde o návrh na opatření proti nečinnosti dotčených orgánů podle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“), a v tomto duchu by také měly postupovat orgány, jimž byla stížnost postoupena. To se však podle názoru žalobce nestalo. Dne 23. 12. 2010 požádal žalovaný krajský úřad o sdělení, zda je ve věci nečinný, resp. jakým způsobem krajský úřad postupuje ve věci řízení o odstranění stavby J. B. Na tuto žádost krajský úřad odpověděl, že řízení o odstranění stavby chaty J. B. bylo pravomocně skončeno dne 12. 3. 2009. Dne 28. 1. 2009 žalovaný sdělil žalobci, že ve věci neshledal žádné průtahy ze strany krajského úřadu, neboť tento správní orgán aktuálně žádné správní řízení, v němž by mělo docházet k průtahům, nevede. Žalobce dále uvedl, že se proti tomuto vyřízení námítky nečinnosti a průtahů krajského úřadu obrátil další stížností ze dne 1. 5. 2011, kterou se však žalovaný již dále nezabýval.

Žalobce dále namítl, že městský i krajský úřad nerespektují ustanovení správního řádu, když odkazují na nemožnost rozhodnout včas, když nemají k dispozici spisový materiál v době, kdy žalobce uplatnil ve věci řádný opravný prostředek. Podle městského a krajského úřadu je skutečnost, že žalobce podal ve věci opravný prostředek a namítal podjatost úředních osob, překážkou pro další postup ve věci, a to až do doby, kdy orgán rozhodující o opravném prostředku vrátí zpět příslušný správní spis.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že domáhá-li se žalobce vydání rozhodnutí, pak je třeba konstatovat, že žalovaný s žalobcem nevede žádné řízení, což žalobci bylo žalovaným již několikrát sděleno. Věcně příslušným správním orgánem ve věci výkonu rozhodnutí o odstranění předmětné stavby je podle žalovaného městský úřad a proto žalovaný, ani krajský úřad nejsou správními orgány, jež by měly povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení ve smyslu § 79 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní. Podle názoru žalovaného by měl žalobce svou žalobou napadat tedy nečinnost toho správního orgánu, který vede řízení a nezatěžovat množstvím podání ostatní úřady. Žalovaný proto odmítl, že by ve věci byl nečinný a navrhl žalobu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 19. 7. 2010 podal žalobce krajskému úřadu návrh na výkon pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby a současně vyjádřil vůli, aby věc nebyla dále postupována odboru výstavby městského úřadu z důvodu podjatosti dvou jeho zaměstnanců. Krajský úřad usnesením ze dne 26. 7. 2010 tento návrh s odkazem na ustanovení § 12 správního řádu městskému úřadu postoupil. Dne 24. 11. 2010 podal žalobce ke krajskému úřadu opětovně stížnost na nečinnost a průtahy způsobené pracovníky městského úřadu a také pracovníky krajského úřadu, a to ve věci řízení o odstranění stavby J. B. Ze správního spisu dále vyplývá, že toto žalobcovo podání bylo posouzeno jako návrh na opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 správního řádu, jenž byl posléze usnesením postoupen žalovanému jako správnímu orgánu věcně příslušnému k jeho vyřízení. Dne 23. 12. 2010 požádalo Ministerstvo pro místní rozvoj krajský úřad o sdělení, zda je ve věci nečinný, resp. jakým způsobem postupuje ve věci řízení o odstranění stavby J. B. Přípisem ze dne 7. 1. 2011 se krajský úřad k žádosti žalovaného stran opatření proti nečinnosti vyjádřil tak, že řízení o odstranění stavby chaty bylo pravomocně skončeno dne 12. 3. 2009 a že ode dne 14. 1. 2010 provádí prvostupňový stavební úřad ve věci řízení o opatření na sousedním pozemku, jež podmiňuje fyzické odstranění chaty. Vedle toho podle vyjádření krajského úřadu probíhalo u prvoinstančního stavebního úřadu po povolení obnovy rovněž řízení o odstranění oplocení, které však bylo po dobu rozhodování o namítnuté podjatosti úředních osob přerušeno. Správní spis byl podle vyjádření krajského úřadu poté zaslán dne 17. 12. 2010 Krajskému soudu v Brně v souvislosti se správní žalobou J. M. Žalovaný poté přípisem ze dne 28. 1. 2011 žalobci sdělil, že neshledal nečinnost krajského úřadu, neboť tento nevede ve věci žádné řízení. Nebyl proto naplněn důvod pro provedení opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 správního řádu.

Přípisem žalovaného ze dne 9.2.2011 bylo žalobci sděleno, že rozhodnutí ředitele krajského úřadu ze dne 30.6.2010, kterým bylo zamítnuto odvolání proti usnesení tajemníka městského úřadu ze dne 30.4.2010 ve věci žalobcovy námítky podjatosti J. S. zaměstnance městského úřadu), nelze samostatně přezkoumat v přezkumném řízení. Jako důvod označil úpravu ustanovení § 94 odst. 3 správního řádu, podle níž lze v tomto řízení přezkoumávat pouze usnesení o odložení věci a usnesení a usnesení o zastavení řízení. Rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení ve věci námítky podjatosti, proto není v přezkumném řízení přezkoumatelné.

Městský soud v Praze bez nařízení jednání přezkoumal žalobu a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní) a věc posoudil takto:

Nejprve je třeba konstatovat, že žalobce se v řízení před soudem domáhal, aby žalovaný vydal rozhodnutí, jímž rozhodne o stížnosti žalobce proti nečinnosti krajského úřadu v řízení o odstranění stavby chaty ve vlastnictví J. B. Na tomto místě je rovněž třeba postavit najisto, že se v daném případě jedná o „stížnost“ ze dne 24.11.2011 podanou krajskému úřadu, jež byla postoupena žalovanému a jím pak posouzena jako žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ačkoli žalobce toto své podání jak v předchozím řízení, tak i v žalobním návrhu označil jako stížnost, nahlížel i soud pro účely soudního řízení na tuto stížnost jako na žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, neboť v předchozím řízení měla být a byla stížnost posouzena podle svého skutečného obsahu, jak vyžaduje ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu. Lze tedy uzavřít, že žalobce podanou žalobou hodlal dosáhnout toho, aby

soud žalovanému jakožto krajskému úřadu nadřízenému správnímu orgánu uložil povinnost rozhodnout o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Z relevantních ustanovení správního řádu vyplývá, že nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví (§ 80 odst. 1). V rámci postupů k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení podle ustanovení § 80 správního řádu správní orgán rozhoduje o opatření proti nečinnosti na žádost podanou účastníkem při splnění podmínek stanovených v ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu. Čtvrtý odstavec uvedeného ustanovení pak upravuje alternativy postupu nadřízeného správního orgánu, podle nichž je oprávněn nečinnému správnímu orgánu uložit přijetí potřebných opatření, věc si atrahovat, delegovat jinému správnímu orgánu anebo prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Z ustanovení § 80 odst. 6 správního řádu se dále podává, že usnesení podle odstavce 4 se oznamuje správním orgánům uvedeným v odstavci 4 písm. b) až d) a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1; ostatní účastníci se o něm vyrozumí veřejnou vyhláškou. Je třeba tedy dovodit, že má-li nadřízený správní orgán jednu ze shora uvedených alternativ zvolit na základě žádosti účastníka, vydává o tomto návrhu rozhodnutí jako v řízení o žádosti. Je tedy povinen o žádosti rozhodnout, a to tak, že usnesením rozhodne o jednom z možných opatření proti nečinnosti. Usnesení nadřízený správní orgán vydá i v případě, že žádosti účastníka podle odstavce 3 věty druhé nevyhoví; toto usnesení se oznamuje pouze tomuto účastníkovi a nelze se proti němu odvolat. Má-li soud rozhodnout podle shora uvedeného žalobního návrhu, musí respektovat zejména úpravu soudního řízení správního ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“ platí, že ten, „kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení“. Z tohoto ustanovení plyne, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat vydání rozhodnutí nebo osvědčení pouze ve věci samé.

Domáhal-li se v žalobě žalobce vydání rozhodnutí podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu, nezbývá než konstatovat, že usnesení podle tohoto ustanovení nemá charakter meritorního rozhodnutí, neboť jeho účelem je pouze odstranit případnou nečinnost správního orgánu na cestě k vydání rozhodnutí o věci samé. Návrh žalobce směřuje však jen k vydání rozhodnutí o jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, nikoli k vydání rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti je třeba poukázat na souladný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne ze dne 31.1.2008, čj. 9 As 76/2007-52, v němž uvedl, že „(...) ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. chrání před nečinností správního orgánu s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv však před jinými procesními vadami rozhodnutí či správního řízení, nebo před rozhodnutími nezákonnými z hlediska práva hmotného“. Podmínka stanovená posledně uvedeným ustanovením soudního řádu správního tedy nebyla splněna.

Ostatní žalobní námitky, jimiž žalobce v žalobě brojil proti postupu městského úřadu - nerespektování ustanovení správního řádu s odkazem na nemožnost získat k dispozici správní spis, nevyřízení stížnosti žalobce ze dne 1. 5. 2011 proti vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti - jsou s ohledem na nesplnění výše uvedených podmínek stanovených v ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. irelevantní, neboť z nich nemůže vyplývat závěr, že by byl žalovaný správní orgán nečinný, je-li povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. V obou případech je přitom podstatou těchto námitek posouzení případných vad řízení, které

však nejsou předmětem přezkumu v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu podle soudního řádu správního.

Protože podaná žaloba nesplnila požadavky ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť směřovala k vydání pouze procesního rozhodnutí, nezbylo soudu, než ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu